

Sygnatura akt IV Ka 970/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Agnieszka Połyniak (spr.)
Sędziowie :	SO Mariusz Górski SO Elżbieta Marcinkowska
Protokolant :	Magdalena Telesz

przy udziale Władysławy Kunicka - Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2013 roku

sprawy **K. M.**

oskarżonej z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżycielkę posiłkową i jej pełnomocnika

od wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy

z dnia 13 lipca 2012 roku, sygnatura akt II K 943/10

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż w punkcie III jego dyspozycji okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności podwyższa do lat 3 (trzech);

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. C. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516 zł 60 groszy tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M. z Kancelarii Adwokackiej w Ś. 516 zł 60 groszy tytułem udziału pełnomocnika z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

V. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając wydatki związane z tym postępowaniem na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt IV Ka 970/12

UZASADNIENIE:

K. M. Prokurator Prokuratury Rejonowej w Świdnicy oskarżył o to, że:

I. w okresie od dnia 01 kwietnia 2009 r. do dnia 22 czerwca 2009 r. w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, wielokrotnie groziła O. K. pobiciem oraz pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły w zagrożonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione – to jest o czyn z art.190§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.;

II. w okresie od dnia 01 kwietnia 2009 r. do dnia 22 czerwca 2009 r. w Ś., woj. (...), działając w krótkich odstępach czasu i z góry powziętym zamiarem, dokonała zniszczenia mienia szkodę O. K., a to w ten sposób, że:

- w okresie od dnia 29 marca 2009 r. do dnia 10 maja 2009 r. rzucając kamieniami wybiła szybę w oknie w/w, a także wielokrotnie kopiąc uszkodziła drzwi wejściowe do mieszkania w/w, powodując szkodę o łącznej wysokości 1000 złotych;
- w dniu 12 kwietnia 2009 r. rzucając dwukrotnie kamieniami wybiła w oknie dwie szyby o wymiarach 100x50 cm oraz dwie szyby o wymiarach 50x50 cm, powodując szkodę o łącznej wysokości 150 złotych;
- w okresie od 01 kwietnia 2009 r. do dnia 12 kwietnia 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami, rzucając kamieniami w okno mieszkania w/w dokonał zniszczenia żaluzji okiennej o wartości 130 złotych;
- w okresie od 01 kwietnia 2009 r. do dnia 22 czerwca 2009 r. działając wspólnie i w porozumieniu z nieustalonymi osobami oraz nieletnim, kopiąc wielokrotnie w drzwi mieszkania w/w dokonał uszkodzenia desek w tychże drzwiach, powodując szkodę w łącznej wysokości 150 złotych,

to jest o czyn z art.288§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Wyrokiem z dnia 13 lipca 2012r. Sąd Rejonowy w Świdnicy, w sprawie o sygn. akt II K 943/10, przyjmując, że oskarżona K. M. w ramach czynu opisanego w pkt. II części wstępnej wyroku dopuściła się tego, że:

-.

- w dniu 12 kwietnia 2009 roku w Ś., woj. (...), rzucając dwukrotnie kamieniami w okno mieszkania O. K. wybiła szyby o wymiarach 20 cm na 47 cm i 50 cm na 50 cm oraz jedną szybę o wymiarach 100cm na 50 cm, powodując szkodę w kwocie nie większej niż 109,17 złotych tj. wykroczenia z art.124§1 k.w. i na podstawie art.45§1 k.w. zw. z art.51 pkt. 4 kpow postępowanie karne przeciwko K. M. o ten czyn umorzył;
- w nieustalonym dniu w okresie od 18 kwietnia 2009 r. do 10 maja 2009 r. w Ś., woj. (...) rzucając kamieniami w okno mieszkania O. K. wybiła dwie szyby o wymiarach 20cm na 47cm oraz 50cm na 50cm, powodując szkodę nie większą niż 47,50 złotych, działając na szkodę O. K., tj. wykroczenia z art.124§1 k.w. i na podstawie art.45§1 k.w. w zw. z art.5§1 pkt. 4 kpow postępowanie karne przeciwko K. M. o ten czyn umorzył.

Nadto uznał K. M. za winna popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego w pkt. I części wstępnej wyroku to jest występku z art.190§1 k.k. w zw. z art.12 k.k., z tym, że przyjął, iż oskarżona dopuściła się go kilkakrotnie w okresie od 09 kwietnia 2009 r. do 22 czerwca 2009 r. i za czyn ten na podstawie art.190§ 1kk wymierzył jej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art.69§1 k.k. oraz art.70§2 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w pkt. III warunkowo zawiesił tytułem próby na okres 2 lat, a na podstawie art.73§2 k.k. oddał oskarżona w okresie próby pod dozór kuratora sądowego.

Na podstawie art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres jej zatrzymania w sprawie w dniu 14 maja 2009 r. oraz od dnia 23 kwietnia 2009 r. do dnia 24 kwietnia 2009 r.

Na podstawie art.29 ust.1 ustawy o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- a) Kancelarii Adwokackiej w Ś. adw. A. C. kwotę 1.446,48 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonej z urzędu;
- b) Kancelarii Adwokackiej w Ś. adw. R. M. kwotę 1.446,48 zł. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej z urzędu.

Na podstawie art.624§1 k.p.k. w zw. z art.17 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżona od ponoszenia kosztów procesu zaliczając wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania na rachunek Skarbu Państwa.

Z rozstrzygnięciem tym nie pogodziła się oskarżycielka posiłkowa O. K., która osobiście oraz za pośrednictwem swego pełnomocnika zaskarżyła wyrok w części skazującej na niekorzyść K. M. w zakresie rozstrzygnięcia o karze. I tak:

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił zbyt łagodne orzeczenie o karze pozbawienia wolności w wymiarze 3 miesięcy z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres lat dwóch, wobec oskarżonej K. M. przy ustaleniu przez sąd wysokiego stopnia szkodliwości czynu oskarżonej z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. działaniem oskarżonej pod wpływem alkoholu, pasożytniczy tryb jej życia i działanie z chęci zemsty wobec pokrzywdzonej.

Formułując powyższy zarzut pełnomocnik wniosła o zmianę wyroku i orzeczenie wobec oskarżonej surowszej kary.

Oskarżycielka posiłkowa O. K., kwestionując sposób procedowania w sprawie, przedstawiając własną ocenę zachowania, wyjaśnień K. M. oraz zeznań przede wszystkim funkcjonariuszy Policji, wniosła ostatecznie o wymierzenie oskarżonej surowszej kary (k. 871v).

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja pełnomocniczki oskarżycielki posiłkowej jedynie w niewielkim zakresie zasługuje na uwzględnienie, a to wobec obrazy prawa materialnego, którego dopuścił się Sąd orzekający, ustalając okres próby wobec sprawcy młodocianego (art. 70§2 k.k.), z pozostałej zaś części rozstrzygnięcie jest oczywiście trafne i to nie tylko z uwagi na niekwestionowane przez strony ustalenia faktyczne, ale przede wszystkim na obowiązujący zakaz reformationis in peius.

Poprzednio wydany wyrok skazujący (sygn. akt VI K 305/10) na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej, uchylony został do ponownego rozpoznania (wyrok Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 06.08.2010r., sygn. akt IV Ka 473/10). Wobec powyższego, przy ponownym rozpoznaniu sprawy niedopuszczalne było wydanie orzeczenia surowszego niż uchylone (art. 443 k.p.k.).

Zatem wobec uprzedniego kierunku zaskarżenia wyroku, Sąd meriti nie mógł za czyn z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. orzec kary surowszej aniżeli kara 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat i oddaniem oskarżonej pod dozór kuratora.

Tym samym korygując ustalenia faktyczne uprzednio poczynione przez Sąd Rejonowy w Świdnicy, orzekający w sprawie VI K 305/10, co skutkowało umorzeniem postępowania o czyny z art. 124§ kw, a to wobec przedawnienia karalności wykroczeń, Sąd a quo poczynił ustalenia, które pozwoliły uznać sprawstwo i winę K. M. odnośnie czynu z art. 190§1 k.k. w zw. z art.12 k.k.

Tych ustaleń żadna ze stron nie kwestionowała. Trudno bowiem uznać, iż O. K. w istocie podniosła (w osobistej apelacji) zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, skoro apelująca nie przedstawiała żadnego konkretnego argumentu, który podważałby trafność zarówno oceny poszczególnych dowodów, jak i wyprowadzonych na tej podstawie wniosków. Oskarżycielka posiłkowa ograniczyła się do opisanego własnych, nader subiektywnych odczuć związanych ze sposobem reagowania poszczególnych funkcjonariuszy Policji na jej zgłoszenia, nazbyt opieszałym gromadzeniem i zabezpieczaniem dowodów oraz dostrzeżonych zaniechań w tym zakresie, jak również dokonała oceny postawy

i zachowania w toku procesu samej oskarżonej. Nie można z tego wyprowadzić wniosku, iż nie zgadza się z ostatecznymi wnioskami sądu, które legły u podstaw umorzenia postępowania w zakresie zniszczenia mienia – szyb oraz uznania sprawstwa odnośnie gróźb karalnych. Tym bardziej, iż ostatecznie sama O. K. doprecyzowała na rozprawie odwoławczej, iż zależy jej tylko na surowszym ukaraniu K. M..

Z tych też względów, mając na uwadze właśnie ograniczenia wynikłe z kierunku zaskarżenia pierwotnego wyroku, dokonane w tych warunkach ustalenia, jak i granice kar, które mogły zostać wymierzone oskarżonej, Sąd odwoławczy nie uwzględnił żadnej z apelacji w tym zakresie, w jakim apelujące domagały się orzeczenia kary surowszej aniżeli 3 miesiące pozbawienia wolności.

Natomiast zmianie uległ okres próby, który ustalił Sąd Rejonowy. K. M. urodzona (...) jest bowiem sprawcą młodocianym, tj. takim, który w chwili popełnienia czynu nie ukończył 21 lat, a w czasie orzekania w pierwszej instancji nie ukończył 24 lat (art. 115§10 k.k.). Czynu przypisanego – jak wskazał to Sąd Rejonowy - dopuściła się oskarżona w okresie od 09.04.2009r. do 22.06.2009r. (pkt II dyspozycji wyroku), czyli spełnione zostały ustawowe kryteria uznania jej za młodocianą.

Z tego też względu, wobec jednoznacznego brzmienia art. 70§2 k.k., Sąd ad quem zmienił w tym zakresie zaskarżony wyrok i wydłużył okres próby, na który zawieszono wykonanie wymierzonej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności, właśnie do 3 lat.

W tym miejscu zauważ Sąd odwoławczy, iż ramy czasowe, wskazane w opisie czynu przypisanego z art. 190§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie przystają do ram czasowych wskazanych w uzasadnieniu. Tu bowiem ustalił Sąd a quo, że ostateczne zachowanie oskarżonej, realizujące znamiona występku z art. 190§1 kk. miało miejsce 23.06.2009r.(k. 795 i 798v). Jednakże z uwagi na to, że same ustalenia negowane przez strony, w tym apelujące, nie były, rozszerzenie czasokresu przestępstwa ciągłego przypisanego K. M. nie było już możliwe.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok jako jedynie trafny w tych okolicznościach sprawy, utrzymany został w mocy.

Ponieważ zarówno oskarżona, jak i oskarżycielka posiłkowa korzystały z pomocy prawnej z urzędu, która nie została opłacona, Sąd odwoławczy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy oskarżonej oraz pełnomocniczki oskarżycielki posiłkowej kwoty, których wysokości ustalona została zgodnie z brzmieniem §14 ust. 2 pkt 4 oraz ust. 7 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu (Dz.U Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

Z uwagi zaś na wynik postępowania odwoławczego, sytuację materialną i majątkową O. K. Sąd odwoławczy zwolnił ją od obowiązku poniesienia kosztów sądowych związanych z tym postępowaniem, a wydatkami obciążył Skarb Państwa.